

Jeg kræver realitet

Kære Claus Hjort Frederiksen

I gårsdagens avis stod det at læse, at du kræver solidaritet – i sig selv dejligt at høre, men mine hænder kom hurtigt ned, da jeg læste, hvad din solidaritet indebærer: 20 pct. af løndannelsen skal foregå lokalt, et opgør med et rigtigt offentligt overenskomstsysteem, og så skal offentligt ansatte arbejde længere. Det sørgelige er ikke så meget budskaberne – dem har jeg hørt før. Det sørgelige er, at du baserer dine argumenter på alt andet end fakta. Så frem for solidaritet kræver jeg realitet.

Du skriver, at du gerne vil have, at 20 pct. af lønnen skal fordeles lokalt ude på den enkelte arbejdsplads. I dag udmøntes 10,1 pct. af lønnen ved lokale aftaler, hvilket svarer til 7,5 mia. lønkroner på det statslige område alene. Det er dog en del penge. Og efter min målestok så rigeligt til, at man lokalt kan arbejde både systematisk og strategisk med den lokale løndannelse.

Det store problem i denne sammenhæng er imidlertid, at det er Finansministeriet der gang på gang forhindrer den frie lokale løndannelse. Jeg har adskillige eksempler på, at det er Finansministeriet der styrer de lokale parters lønaftaler. Som du ved, afventer vi netop nu en voldgiftsafgørelse om netop dette spørgsmål. Så for at være helt ærlig, så savner jeg, at du ikke nøjes med fine hensigtserklæringer om, at den lokale løndannelse er et lokalt anliggende, men reelt lader de lokale ledere aftale resultater med de lokale tillidsrepræsentanter.

Så jo Claus Hjort realiteten er, at ting løses bedst lokalt, men det kræver, at lokale løsninger accepteres. Lad os derfor tale om, hvordan vi får en velfungerende lokal løndannelse, og ikke slås om, hvorvidt den skal ende på 10 eller 20 pct.

Og så lige i forlængelse af den lokale løndannelse. Vil du ikke overveje, om tiden er ved at løbe fra ét lønsystem til alle? Var det ikke på tide, at du og jeg i fællesskab så på forskellige lønmodeller, som i højere grad er tilpasset de lokale forhold – som du, ved er det sjældent, at *one size fits all*.

Du siger, at overenskomstsysteem er rigtigt, og at der er alt for mange aftaler på det offentlige område. Men her er det vel ikke antallet, der er det væsentlige, men om indholdet er det rigtige? Aftaler – som lokalt opleves som relevante og nærværende – er vel ikke et problem eller hvad?

Og den helt store fejl opstår, når du fremstiller det som om, at den enkelte chef skal forholde sig til samtlige aftaler. Det er ikke tilfældet. Det er der ingen som skal. Så realiteten er, at ikke engang Finansministeriet selv skal forholde sig til alle aftaler!

Den danske model er ikke altid let og enkel, men der er ikke et attraktivt alternativ. Når begge parter underskriver en aftale, arbejder begge parter efterfølgende også konstruktivt efter den. Det er guld værd, og det skal vi ikke smide på gaden blot på grund af din ideologi. Gode og velfungerende aftaler understøtter og udbygger statens arbejdspladser som attraktive og velfungerende. Dårlige og ufleksible aftaler gør det modsatte.

Så lad os tale indhold frem for antal.

Og så er der den med pensionsalderen. Realiteten er, at langt størstedelen af de statslige ansatte ikke har mulighed for at lade sig pensionere tidligere. Der er tale om en gruppe for hvem, der er aftalt objektive kriterier for en lavere pligtig afgangsalder. Uden at det skal blive alt for teknisk, ved du jo godt, at dette skyldes, at der er krav til en vis fysisk i de pågældende jobs. Det er nu engang bedst, at soldaterne vi sender i krig også har fysik til at klare udfordringerne på en mission.

Så lad mig én gang for alle slå fast. Langt størstedelen af de statslige ansatte har præcis samme regler for pensionering som resten af arbejdsmarkedet. Det er altså en halv vind du løber med, når det fremstilles som om, at statens medarbejdere går på pension, når de fylder 60 og senest som 63-årig. Realiteten er, at du allerede i dag kan forhandle med den enkelte ansatte om at blive længere på arbejdsmarkedet.

Lige til sidst – jeg er en moderne fagforeningsleder, og det betyder, at jeg ikke kun er ideologisk i mine synspunkter, men også realistisk.

Så i stedet for at vi placerer os i hvert vores ideologiske ringhjørne og forhandler gennem pressen, burde vi så ikke sætte os sammen? Jeg har nu siden før sommerferien forsøgt at få et møde i stand med dig – forhåbentligt lykkes det snart.

Venlig hilsen

Flemming Vinther, formand for CFU